

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) Betrokkene deed op 27.04.2010 een aanvraag van verklaring als beschikker van voldoende bestaansmiddelen maar werd beschouwd als werknemer op basis van zijn tewerkstelling in België. Hij werd op 10.12.2010 in het bezit gesteld van een E-kaart. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Uit nazicht van de gegevensbank van de RSZ blijkt dat betrokkene gemeld was tot 27.09.2010 wat betekent dat betrokkene tot die datum officieel tewerkgesteld was. Voor zover hij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat hij reeds aan de slag zou zijn geweest.

Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreven en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Het betreft een leefloon in 2de categorie als alleenstaande sinds 1/12/10. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid, 2° (wet 15.12.1980).

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In wat als een enig middel kan beschouwd worden werpt verzoeker onder meer de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt onder meer als volgt:

"(...) 5.2. Verzoeker voldoet aan de voorwaarden van art.42 bis, §2, 4°, Vreemdelingenwet"
Verzoeker heeft conform art. 42bis, § 2, 4° Vreemdelingenwet een beroepsopleiding gevolgd bij de VDAB in de maand april 2011. (STUK 7)

Verweerder is hier niet van op de hoogte, daar verweerder dit nooit aan verzoeker heeft gevraagd. Bovendien is verzoeker ingevolge zijn arbeidsongeval en zijn fysieke arbeidsongeschiktheid in de periode oktober en november 2010 klaarblijkelijk onvrijwillig werkloos geworden, waardoor het vereiste verband waarvan sprake in art. 42bis, § 2, 4° Vreemdelingenwet niet hoeft aangetoond te worden. Verweerder stelt in de beslissing eveneens dat verzoeker onvrijwillig werkloos is geworden. Daarenboven toont verweerder geenszins aan dat dit verband niet zou bestaan.

Daar verzoeker tot 28 april 2011 wel degelijk een beroepsopleiding volgde, kan men moeilijk stellen dat een beslissing van 14 juli 2011, dus 2,5 maanden later, redelijk naar recht verantwoord is. Verzoeker moet immers een redelijke termijn, i.e. minstens 6 maanden, de kans krijgen om zijn beroepsopleiding in de praktijk te benutten. In welke mate de beroepsopleiding met vrucht zou zijn beëindigd is daarbij zonder enig belang.

5.3 De beslissing schendt de beginselen van behoorlijk bestuur

De beslissing schendt de beginselen van behoorlijk bestuur, en met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de hoorplicht.

Daar de beginselen van behoorlijk bestuur algemene rechtsbeginselen uitmaken in onze rechtsorde, vormen zij een grond tot nietigverklaring.

De beslissing d.d. 14 juli 2011 dient dan ook vernietigd te worden ingevolge de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

5.3.1 Zorgvuldigheidsbeginsel

Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en de beslissing dient dan ook te steunen op een correcte feitenvinding.

Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Aan de bestuursbeslissing dient dan ook een nauwgezette belangenafweging ten grondslag te liggen. Bovendien mag een beleidsnorm niet automatisch, zonder enig onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast.

In casu kan men stellen dat verweerster geenszins het zorgvuldigheidsbeginsel heeft gerespecteerd.

De beslissing is immers enkel gestoeld op vage veronderstellingen zonder dat enige informatiegaring is gebeurd vanwege verweerster. Hoe kan men immers stellen dat iemand geen werk zoekt en/of geen reële kans maakt om te worden aangesteld, hetgeen altijd een subjectief element in zich houdt, als men deze persoon niet eens voorafgaand heeft gecontacteerd.

Indien verzoeker reeds een ondertekend arbeidscontract bij een Belgische werkgever zou hebben doch dit nog geen ingang zou hebben gevonden, had verweerster identiek dezelfde beslissing genomen. Verweerster kon dit immers niet weten, daar verzoeker noch per gewone post noch per aangetekende post ooit enig verzoek om informatie vanwege verweerster mocht ontvangen.

In casu heeft verzoeker concrete vooruitzichten op een betrekking bij De Sluis. Verweerster kon hier niet van op de hoogte zijn, daar het nooit om deze informatie heeft gevraagd. Verweerster nam haar beslissing dan ook onzorgvuldig, en alleen al om deze reden dient de beslissing dan ook vernietigd te worden.

Er wordt dan ook niet beweerd dat verweerster in casu is uitgegaan van een foute feitenvinding, doch door een gebrek aan feitengaring, hetgeen men van een zorgvuldig bestuur zou mogen verwachten, de beslissing heeft moeten nemen op basis van onvoldoende gegevens zodat men geen zorgvuldige beslissing in concreto kon nemen aangepast aan het individueel geval.

Verweerster heeft louter gekeken naar de feitelijke vaststelling dat verzoeker sinds 27 september 2010 niet meer is tewerkgesteld. Dit feit is onvoldoende om — zonder enig verzoek tot het bekomen van bijkomende feitelijkheden — te beslissen dat verzoeker niet meer aan de voorwaarden voor een verblijf voldoet.

Verweerster had de plicht dit nader te onderzoeken en kan niet louter en alleen kijken of de termijn van 6 maanden, waarvan sprake in art. 42bis, § 2, 3^o Vreemdelingenwet al dan niet is verstreken. Bovendien stelt art. 42bis, § 2, 3^o Vreemdelingenwet niet dat een vreemdeling kan worden uitgewezen wanneer hij meer dan 6 maanden werkloos zou zijn, doch bepaalt aangehaald artikel integendeel dat een vreemdeling gedurende 6 maanden zeker niet uitgewezen zou kunnen worden (...).

2.2 Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verzoeker beroept zich op een schending van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en gelijkheidsbeginsel en de hoorplicht.

Verzoeker stelt een reële kans op tewerkstelling te hebben, met name bij 'De Sluis Sociale Werkplaats' en werk te zoeken. Hij meent te voldoen aan de voorwaarden van art. 42bis §2, 4^o van de wet van 15 december 1980; hij heeft een beroepsopleiding gevolgd bij de VDAB in de maand april. Hij is in de periode van oktober tot november 2010 klaarblijkelijk onvrijwillig werkloos geworden. De beslissing zou gesteund zijn op vage feitenvergaring. Hij suggereert dat men hem voorafgaandelijk had moeten contacteren. Hij zou nooit de gelegenheid hebben gekregen aan te tonen dat hij in regel was met de wetgeving. Verzoeker suggereert tevens te moeten zijn verhoord, aangezien de hoorplicht gelijkaardig zou zijn aan deze van de RVA. Hij stelt een schending voor van het gelijkheidsbeginsel tussen de niet-vreemdeling werkloze en de vreemdeling.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing genomen werd op basis van art. 42bis §1 van de wet van 15 december 1980, dat luidt als volgt:

§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2^o en 3^o, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Verwerende partij heeft de naleving van de voorwaarden voor verblijf, overeenkomstig voormelde bepaling, onderzocht en geconstateerd dat, uit nazicht van de gegevensbank van de RSZ blijkt dat verzoeker gemeld was tot 27 september 2010, wat betekent dat hij tot die datum officieel tewerkgesteld was.

De bestreden beslissing stelt terecht dat verzoeker geen gebruik kan maken van de uitzonderingsbepaling van art. 42bis §2, 3°, die stelt dat een burger van de Unie het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, behoudt in de volgende gevallen :

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

Verzoeker was immers, naar eigen zeggen, arbeidsongeschikt in de periode van oktober tot november 2010, waardoor hij onvrijwillig werkloos zou zijn geworden. In die hypothese zou verzoeker dus het statuut van werknemer behouden hebben tot uiterlijk eind mei 2011. De thans bestreden beslissing dateert van 14 juli 2011.

Verzoeker stelt verzoeker thans voor het eerst dat hij een beroepsopleiding is gestart en suggereert desgevallend de toepassing van art. 42bis §2, 4° dat luidt als volgt:

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.

Uit het administratief dossier bleek, op het moment van de bestreden beslissing geenszins een aanvang van een beroepsopleiding, zodat verwerende partij moeilijk verweten kan worden hier geen rekening mee te hebben gehouden. Verwerende partij merkt op dat het verzoeker toekomt om zijn dossier op te volgen en indien nodig aan te vullen.

"Er rust wel degelijk een meldings-, informatie- en medewerkingsplicht op verzoekster. De Raad verwijst hier naar rechtsleer en rechtspraak waar gesproken wordt over de zogenaamde wederkerigheid van de beginselen van behoorlijk bestuur met name „de beginselen van behoorlijk burgerschap". Zo naar analogie: " (...) in de verhouding tussen bestuur en bestuurde, deze laatste niet steeds even streng worden behandeld als het bestuur, vanwege de ongelijkheid der partijen; evenwel ontslaat de eis van een mildere behandeling de bestuurde er niet van redelijk, dit is met een minimum aan zorgvuldigheid, te handelen." (R.v.St., Van den Broeck, nr. 20.404 van 4 juni 1980 en Jr. DE STAERCKE, "Algemene Beginselen van behoorlijk burgerschap: Naar een wederkerig bestuursrecht?", in Jura Falconis, jg. 38, 2001-2002, nr 4, p. 505-535.)" (RVV nr. 56.049 d.d. 16 februari 2011).

Verzoeker is desgevallend zelf onzorgvuldig opgetreden door verwerende partij niet of minstens onvoldoende in te lichten over zijn actuele situatie. Verzoeker diende te weten dat, aangezien hij een verblijf in België verkregen had op basis van het statuut van werknemer of werkzoekende, zijn verblijf bij gebreke aan tewerkstelling, precair zou kunnen worden, zodat mag verwacht worden dat hij zorgvuldig en nauwlettend verwerende partij informeert over zijn actuele situatie, quod non.

Evenmin bleek uit enig stuk uit het administratief dossier dat verzoeker, op het moment van de bestreden beslissing, een reële kans op tewerkstelling had, zodat hij ook niet als werkzoeker kan beschouwd worden. Met betrekking tot de thans voor het eerst voorgelegde stukken dient eenzelfde opmerking als supra gemaakt te worden.

Verzoeker voldoet desgevallend niet meer aan de voorwaarden tot verblijf als werkzoeker of werknemer, overeenkomstig art. 40 §4, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, dat luidt als volgt:

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij : 1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

Bij gebreke aan mogelijkheid verzoeker te beschouwen als werkzoeker of werkzoekende, werd zijn dossier bekeken in het licht van het statuut van beschikker over voldoende bestaansmiddelen. In die context dient volgende passage begrepen te worden:

"Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Het betreft een leefloon in 2° categorie als alleenstaande sinds 1/12/2010. Betrokkene dient dus beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, 4, eerste lid, 2° (wet 15.12.1980)." verzoeker kan zich in elke hypothese niet steunen op het statuut van beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zoals hij zelf niet schijnt te betwisten: "Verzoeker wenst zich niet te beroepen op art. 40 §4, 2° Vreemdelingenwet om zijn verblijf te rechtvaardigen doch op art. 40 §4, 1° Vreemdelingenwet. Het is voor art. 40 §4, 1°

Vreemdelingenwet dan ook geenszins relevant of verzoeker ten laste is of komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk" (zie p. 8, punt 5.4 verzoekschrift).

Tot slot suggereerde verzoeker een schending van het gelijkheidsbeginsel tussen een niet-vreemdeling werkloze en een vreemdeling, aangezien verzoeker niet werd gehoord.

Supra werd reeds uiteengezet dat het verzoeker toekomt zijn dossier op te volgen, meer nog nu hij op de hoogte diende te zijn van zijn precare verblijfssituatie, bij gebreke aan tewerkstelling. Verzoeker diende te weten dat het verwerende partij toekomt de verblijfsvoorwaarden te controleren, overeenkomstig art. 42bis §1 van de wet van 15 december 1980. Verzoeker maakt, in casu, niet aannemelijk dat verwerende partij zelf het initiatief had moeten nemen om hem te horen.

De stelling dat de hoorplicht in vreemdelingenzaken dezelfde zou zijn als die met betrekking tot de hoorplicht in hoofde van de RVA mist feitelijke grondslag. Rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verduidelijkt dit (eigen onderlijning):

"De aangevoerde schending van de hoorplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, houdt in, zoals verzoeker terecht beweert, dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. De beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, kan niet als een dergelijke maatregel worden gezien. Deze beslissing vloeit immers voort uit de toepassing van artikel 11 van de Vreemdelingenwet en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur" (RVV nr. 12.538 d.d. 13 juni 2008).

Eenzelfde interpretatie dringt zich in deze op: de thans bestreden beslissing vloeit voort uit de toepassing van art. 42bis §1 van de wet van 15 december 1980 en geenszins uit het persoonlijke gedrag van verzoeker.

Minstens dient geoordeeld te worden dat verzoeker nalaat in concreto aannemelijk te maken dat, in dit individuele geval, een situatie werd gecreëerd waarbij gelijke gevallen ongelijk behandeld werden. Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt geenszins aannemelijk gemaakt. Het middel is ongegrond."

2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

2.4. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel bepaalt het volgende:

"Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken."

2.5. In casu werd het recht op verblijf beëindigd in toepassing van artikel 42bis, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel bepaalt:

"§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

2.6. Een van de kernpunten van verzoekers betoog is dat de verwerende partij geen rekening gehouden heeft met het gestelde in artikel 42 bis, §2, 4°, van de Vreemdelingenwet en dat de verwerende partij nagelaten zich te laten informeren omtrent door verzoeker gevolgde beroepsopleidingen.

2.7. Artikel 42 bis, §2, Vreemdelingenwet bepaalt:

"Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40 §4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorgaande beroepsactiviteit en deze opleiding."

2.8. Uit artikel 42 bis, §2, 4°, van de Vreemdelingenwet volgt dus dat een EU-onderdaan die op grond van artikel 40, §4, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht heeft erkend gezien als werknemer, dit verblijfsrecht kan behouden indien hij start met een beroepsopleiding, ook al is hij geen werknemer meer.

2.9. Verzoekers betoog dat hij wel degelijk een beroepsopleiding gevolgd heeft, vindt steun in stuk 7 gevoegd bij het verzoekschrift dat opgesteld werd op 28 april 2011.

2.10. Uit de nota van de verwerende partij blijkt dat zij van verzoeker verwachtte dat hij verwerende partij in kennis stelde van de gevolgde beroepsopleiding. Volgens verwerende partij is verzoeker zelf onzorgvuldig geweest door verwerende partij niet of minstens onvoldoende in te lichten over zijn actuele situatie. Verwerende partij betoogt dat zij niet kan verweten worden geen rekening gehouden te hebben met de thans voor het eerst voorgelegde stukken.

2.11. Kernvraag in deze is dan ook of het aan verzoeker toekomt om uit eigen beweging te melden dat hij een beroepsopleiding volgt of dat het aan verwerende partij toekomt om daaromtrent de nodige inlichtingen in te winnen.

2.12. In deze dient een onderscheid gemaakt te worden tussen het geval waarin een administratieve overheid een administratieve rechtshandeling neemt op eigen initiatief m.a.w. zonder dat de verzoekende partij erom gevraagd heeft en het geval waarin de verzoekende partij zelf om een voordeel vraagt. Te dezen betreft het een beslissing die de verwerende partij treft over het hoofd van verzoeker heen die geniet van een verblijfsrecht. Gelet op de ingrijpende beslissing om een einde te stellen aan het verblijfsrecht en gelet op het feit dat artikel 42 bis, §2 van de Vreemdelingenwet specifieke uitzonderingssituaties voorziet die een EU-onderdaan toelaten verder te genieten van het verblijfsrecht dat hij gekregen heeft op grond van artikel 40, §4, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, ook al is hij niet meer aan de slag als werknemer, komt het aan de verwerende partij toe om zich in deze te laten inlichten en in casu te laten nagaan of verzoeker valt binnen het kader van de in artikel 42 bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet specifiek voorziene uitzonderingssituaties en of hij de daarin gestelde voorwaarden vervult.

2.13. Uit stuk 7 gevoegd bij het verzoekschrift blijkt dat verzoeker een beroepsopleiding gevolgd heeft. Verwerende partij betwist dat ook niet in haar nota. Het toelaten dat stukken die voor het eerst bij het verzoekschrift worden gevoegd in de debatten worden betrokken, is gerechtvaardigd in het geval dat de administratieve overheid een administratieve rechtshandeling neemt op eigen initiatief m.a.w. zonder dat de verzoekende partij erom gevraagd heeft (cfr. RvV17 februari 2011, nr. 56 201, gewezen in AV).

2.14. Verzoeker kan gevolgd worden in zijn betoog dat verwerende partij in deze onzorgvuldig geweest is en informatie had dienen in te winnen omtrent de situatie van verzoeker in het licht van de toepassing van artikel 42 bis, §2, 4°, van de Vreemdelingenwet, quod non.

Het enig middel is gegrond voor zover de schending opgeworpen wordt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de beslissing niet steunt op deugdelijke feitenvergaring. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel geen aanleiding kunnen geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing worden zij niet besproken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 juli 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

dhr. T. LEYSEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De griffier,

T. LEYSEN

De voorzitter,

M. EKKA

